

Ν. ΛΥΤΡΑ.

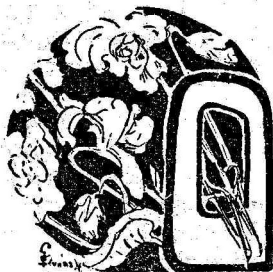
Μοναχή θερμαινόμενη.

(Καλλιτεχνική έκθεση; Συντακτών).

Φωτογραφία Σπ. Κοκκόλη.

★ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ★

ΤΟ ΜΟΝΟΜΑΤΙ

Γιώτης, ξακουστός παλλήκαρος γιά τήν άντριώτη του και τήν όμορφιά του, πού πολλές φορές πήγε μέ στοίχημα στά μνήματα και χτύπησε τό σημαντήρι, πού λούστη ντάλα μεσημέρι στό νεράϊδό-ρεμμα, βουλήθη, πριν τά τρίμερα του γάμου

του, νά πάη στά πρόβατά του, πούβουσκαν άλάργα πò τό χωριό. Ή Χρυσάβγω, χρεμμάσμενη στους νόμους του, τούλεγε μέ λόγια πονετικά:

— Γιώτη μου, μή φεύγεις!.. καρτέρα νά γκωσώσουμε τά τρίμερα.

— Σώπα, Χρυσάβγω, δέ θαργήσω.

— Γιώτη μου, σκιάζομαι! κάτι μου λέει τό ζουδι μου. Σκιάζομαι μήν πάθης τίποτε κακό στη στράτα. Λένε πώς τά στοιχιά και τάερικά, κνηγάνε πολύ τούς νεόπαντρους.

— Ντράπου, Χρυσάβγω! Ξέρεις, τά στοιχιά μέ σκιάζονται και τάνεμικά μέ τρέμουν.

— Γιώτη μου, μήν τό πέρνεις άπάνου σου!.. Σε

τρώει τό αίμα σου μαθέ; ;.. Δέν ξέρεις πώς οί νεϊό-γαμπροι και ή νεϊόνυφες, πριν τά τρίμερα δέ βγαίνουν από τό χωριό, δέν περπατούν τές νύχτες; Κι' άν βγοῦν, θά βγοῦν μέ συντροφιά, και θά γυρῶσουν πριν βασιλέψη;

— Χρυσάβγω, τά φυσικά μου τά ξέρεις. Μή μέ πεισμόνεις περισσότερο!.. Είπα θά πάω!..

Ό Γιώτης άγύριστος, στά παρακάλετα και τές όρμήνεις της καλής του, ξεκίνησε μέ τά σκοτεινάσματα για τά πρόβατά του. Κατά πόδι τόν πήρε ό καπλάνης, ένα σκυλι παρδαλό πού κατέβαζε τόν καβελάρι. Ή Χρυσάβγω τόν ξέβγαλε ως τόν μύτικα, τόν συντρόφεψε μέ τό δακρυσμένο μάτι της, ως πού σκαπέττης πέρα στους άργαλιούς, κύστερα γύρηση στ' άρχοντικό της μέ χίλιες συλλογές στο νού της!.. Τήν έτρωγαν τά φίδια. Ό διγός της, τηςμίλαγε πώς κάτι κακό θά πάθῃ. Καί της φαίνονταν, πώς τόβλεπε λοφάνερο. Για δαῦτο, γονατιστή στό κοινοστάσι παρακαλούσε τόν Άγιώργι, νά νοιάζεται τόν καλό της στη στράτα του.

Ό Γιώτης, από μονοπάτι σέ μονοπάτι, έφτασε στην κοροκοφωλιά. Είπε ένα καταράχι στά μέσα του ξεροβούνι. Στη ρίζα του διαβαίνει μιá γιδόστρατα. Κάτου κάτου, πολύ κάτου, περνάει νά βαθύ ξεροπό-